

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

L ante O

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

Limonum, Pictorum oppidum in Gallia Aquitania, teste Ptolemæo lib. 2. cap. 7.
Limovices, Ptolemæus lib. 2. cap. 7: Gallie Aquitanicæ populatio nomine Lemovices [Vulgò *Limosin*, Germ. Die *limos* sicut in voce in Gasconia.]
Limyra, *Λιμύρα*, Lycie fluvius, cum oppido ejusdem nominis. Plin. lib. 5. cap. 27.
Lindavium, Rhetie urbs ad lacum Brigantium sita. [Germ. *Lintum*.]
Lindos, *Λίνδος*, Vulgò *Linda*, in Rhodo, inquit Pomponius, tres quondam erant urbes, Lindos, Camiros, Ialifos. Gentile est Lindos, *Λίνδος*.
Lindum, *Λίνδος*, Duorum oppidorum nomen est in Britannia insula. Ptolem. lib. 2. cap. 3.
Lingones, *Λίνγες*, Sunt populi Gallie Celticæ, Heduis, Sequanis & Leucis vicini: qui etiam hodie aliquo d. nominis retinent vestigium. Siquidem totius regionis ejus metropolim Galli sua lingua vocant *Langres*.
Lingonia, ni, Idem Mart. lib. 8: Lingonus à recta Flaminiaque recens.
Lingonicus, a, um, adjectivum ut Bardocucullus Lingonicus apud Persium, pro vestimenti vilissimi genere, quod Lingonibus præcipue erat in usu.
Linternum, Vide LITERNVM.
Lintrum, urbs Norici ad Danubium sita.
Linus, [Germ. Ein *herischer* *Wesens* *bey* *dem* *Orpheus*.] Apollinis & Terpsichores filius: sive ut quidam malunt, Mercuri & Uranie Musæ, lyricæ peritissimus, ut qui discipulos habuerit Orpheum, Thamyram, & Herculem. Hunc ab Hercule pictro & cithara occisum ferunt, quum cum rusticis canentem nimis petulante corripuisset. Virg. *Æglog.* 4: Non me carminibus viacet nec Thracius Orpheus. Nec Linus: huic mater quamvis atq; huic pater adit, Orphei Caliopeia, Lino formosus Apollo. Fuit autem re vera Linus poëta antiquissimus, qui fertur primus à Phœnicæ ad Græcos literas attulisse. Hermodotus verò Platonice libro primo disciplinarum, dicit hunc Mecandriæ Musæ Uranie filium, Thebis genitum, scripsisseq; de mundi generatione: item de Solis & Lunæ cursu, animaliumque & fructuum generatione. In principio sui operis omnia simul nata dixit, quem secutus est Anaxagoras. Occubuit in Eubœa, sagitta ab Apolline transfixus. Alius fuit Linus Hyperboreæ vir, Argilhi filius, quem tamen Ovid. in *Epist.* Heroidum, Lynceum appellat, non Linum.
Liparis, *Λιπαρίς*, Vulgò *Lipara*, Insula una ex Acolis, à Liparo rege, Ausonis regis filio, cui successit Acolus: quum antea Meligunis vocaretur, teste Plin. lib. 3. cap. 9. Est etiam medicamenti pinguis, & lenis nomen, ut ait Celsus. Plin. lib. 33. cap. 6: Addunt & in medicamenta, quæ vocant Liparas, ad excrescentia ulcerum.
Liparis, a, um, adject. *Λιπαρίς*.
Liparis, [Germ. Ein *fluß* *in* *Sicilien* *betheß* *Basser* *schet* *mit* *warm* *es* *si* *meer*.] Cilicie fluvius, *Λιπάρης*, quoniam, ut scribit Vitruvius, natantes in hoc flumine, aut se lavantes, nõ aliter unguuntur aqua, quàm si oleo, aut adipe laventur. Est quoq; piscis quidam ex genere lacetorum, teste Plin. lib. 31. cap. 11. Est & gemmæ nomen quæ fuscis bestias omnes evocat. Plin. lib. 37. cap. 10.
Lipsia, urbs Mithie, Academia celebris.
Liquentia, Vide LIQVETIA.
Liquentia, sive (ut quidam scribunt) Liquentia, Fluvius est in sinibus Venetiæ ex Opiterginis montibus nascent, teste Plin. lib. 3. cap. 14. Vulgò *Leynza*, Virg. 1. *Æn.* Quales ætriæ Liquentia flumina circum Sive Padi ripis, Athelum seu propter amœnum Consurgunt geminæ quercus. Quo tamẽ in loco nonnulli Liquentia legere malunt, & Liquentia flumina eadem ratione dicta existimant, quæ alibi, & Fluvios liquentes, & Campos liquentes, & Mella liquentia, perpetuo epitheto Poëta appellavit.
Lirimiris, [Germ. *Limiris*, Germ. *Limiris*.] Oppidi nomen in Italia magis Septentrionali Germaniæ. Ptolem. lib. 2. cap. 11.
Liriope, *Λιριόπη*, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex qua Cepheus amnis Narcissum puerum formosissimum suscepit. Ovid. lib. 3. *Metam.* Cærulea Liriope, quam quondam flumine curvo Implicuit, etc.
Liris, [Germ. Ein *fluß* *in* *Campanien*.] Fluvius Campanie, sive Latini per Minturnarum ruinas in sinum Cajetanum illabens, non procul à Formis. Alio nomine Glanicus dicitur, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Itali hodie il *Garigliano* appellat.
Lirytea, *Λιρυτεια*, urbs Pamphylie, Steph.
Lissa, *Λισσα*, Insula est maris Adriatici, contra Iader. Plin. lib. 3. capite ult.
Lissus, *Λισσός*, Fluvius Thraciæ, inter Mæmbriam Samothracum & Strymam Thasiarum in mare illabens, quæ Græci scriptores inter eos annuerant, quos à Xerxis exercitu excita-

tos tradant. Autor. Herod. lib. 6. Lissus item oppidum est in finibus Dalmatiæ, Macedoniæ contiguum, non procul à Nymphæo promontorio. Plin. lib. 3. cap. 22, & Ptolem. lib. 2. cap. ult. Lucan. lib. 5: Prætereunt frustra tentati iustora Lysæ, Nymphæumq; tenent.
Lithæus, *Λιθæός*, Apollo in Malca, quod in Lapide collocatus sit, à Lithos, sic Marathæus à Marathos, Steph.
Livius, [Germ. Ein *berühmter* *Geschichtschreiber* *in* *Römeren*.] Nobilis historiæ Romanæ scriptor, patria Patavinus, quem Quintilianus Herodoto opponit, ut Salsillum Thucydidi. De hoc Hieronymus ad Paulinum: Ad Titum Livium à Græco eloquentiæ fonte manantem de ultimis Hispaniæ, Galliarumq; finibus quosdam venisse nobiles legimus: & quos ad contemplantionem sui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas inauditum omnibus sæculis, celebrandumq; miraculum, ut tantam urbem ingressi, aliud extra urbem quaerere. Fuit & Livius Andronicus, Latinorum poëtarum antiquissimus: de quo Diomedes Cæsar (sequitur) apud Romanos primus Latino sermone Comædium Livium Andronicum scripsisse. Geil. lib. 17. cap. ult. Primus omnium T. Livius poëta fabulas docere Romæ cepit post Sophoclis & Euripidis mortem annis plus fere centum & sexagesima.
Lixus, *Λίξος*, Colonia à Claudio Casare in Mauræa Tingitana instituta, circa quam Poëtarum fabulæ & Anaxagoræ & Hesperidum hortos collocarunt, aurea mala ferentes, à ratione pervigili summa cura asservata. Cui fabulæ occasione suppeditasse existimatur Plinius flexuosum maris ælium, draconis modo nemus quoddam ambient, nihil præter olæstros ferens, lib. 5. cap. 1. Est & lixis amnis in eadem ora, cujus meminit ibidem Plinius & Pomponius Melanthe.
L ante **O**
Lobrin, montes, *Λοβριν*, in Phrygia sunt: unde Rhæ Lobrina Scholiastes Nicandri.
Locanus, Fluvius est Locrorum in fronte Italicæ, quæ olim magna Græcia dicebatur. Plin. lib. 3. cap. 18.
Lochias, *Λοχίας*, Promontorium est Aegypti, non procul ab Alexandria, & Pharo. Strabo lib. 17.
Locorinum, autore Ptolem. urbs Germaniæ, hodie Tronnia, vulgò *Bendheim*, in Franconia.
Locozus, *Λοκός*, Urbs Phrygiæ, quam Thracæ tenuerunt, cognomento Locozii. Vide Steph.
Locrorum, *Λοκροι*, Germ. *Wister* *in* *Österreich* *und* *bei* *den* *Reg* *Parnassus*.] Græciæ populi, Parnassum montem utriusq; occupantes: quorum qui occidentem incolunt plagam, ad Cullum usque sinum pertingentes, mediis inter Acolos & Phœnices, à gravitate odoris Ozolæ, & à situ Hesperii cognominantur. Qui verò Parnassum ad ortum accedunt, ad mare usq; Eubœicum extenti, in duplici sunt differentia. Nam hi quod à Cornide monte Epicnemidii: illi verò ab Opunte urbe Opuntii cognominantur. Autor Strabo lib. 9. Sunt & Locri in extremitate Italicæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellaverunt, oppidum incolentes ejusdem nominis, ab his qui Ajacem Oileum ad Trojam sequuti sunt, eoditum: ut annotavit Servius in illud Virg. 3. *Æn.* Hic & Naxici posuerunt mania Locri. Hi discriminis gratia Epizephyri cognominantur, quod supra Zephyrium promontorium sita sint.
Locris, idem, *Λοκρίς*, Græciæ regio utriusq; Parnasso incumbens: cuius incolæ dicuntur Locrii jam dictum est.
Locusta, Venetica fuit Neioni grata, ex Gallis vocata: cuius opera Agrippina Claudium & Nero Britannicum de medio sustulerunt. Tacitus lib. 11. & 12. Juv. *Saty.* 11. Insuper rudes melior Locusta propinquas. Persamam, & populum nigros effere maritos.
Locustus, *Λοκυστός*, Apollinis cognomen, quod ei Lydi impo fuerunt ob malorum expulsionem, finita pestilentia. Nam pestem Græci *λοκυστός* appellant.
Londinium, *Λονδίον*, Ptolem. lib. 1. cap. 13. sive ut alii placet, Londinium, Britannicæ insulæ metropolis. [Vulgò *Londen*, Germ. *London*.]
Longobardi, [Germ. Die *Lamparden*, Die *Wider* *in* *Italien* *und* *den* *Waldern*.] Populi Cisalpinæ Gallie à Germania oriundi, & à Barbarum prolixitate cognominati. Hi relicto Oceano, ultimisq; Germaniæ oris, Albino duce, Italiæ ingressi, brevi omnes penè citioris Gallie urbes cepere. Ibi quum ducentis annis regnassent, à Carolo Magno superati sunt. Alii arbitrantur Longobardorum genit ex Lingonibus & Bardis: hoc est, Gallis coaluisse: quem admodum Cæloberis ex Celtis Gallie populis & Iberis creduntur commisti: id eod. Longobardos potius appellandos putant.
Longone, *Λογγόνει*, urbs Siciliæ, Steph.
Longimanus, ni, Cognomen fuit Artaxerxis Persarum regis, inde impositum, quod alteram manum habere longiorem. *μυροειδής*.
Lopadisa, *Λοπαδισα*, Insula inter Siciliam & Libyam, regio-

ne Thapfi, cujus meminit Strabo libro ultimo.

Lōrymā, Ἰερόλυμα. Locus est Cariae & regione Rhodi insulae.

Lōs, Ἰνσὺλα, Insula circa Thessaliam, insularis Lous, Steph.

Lōtīs, Ἰδὸς, Ἰδὸς, Nymphæ nomen est, quæ Priapum fugientem, in arborem loton hinc transmutata. Ovid. 9. Metam.

Lotis in hanc nymphæ fugientis obscena Priapi, contulerat veritas icivato nomine vultus.

Lōthōphāgī, περὶ κορ. Ἰερὸφάγῃ, Populi in Africa apud Syretes, à loro nomen sortiti, quod arboris ejus fructu credantur vicitate: cujus cibus tā est dulcis, ut advenia incutiat patriæ oblivionem. Itaq; quum Vlyssis loci delati in Africā essent, & lotum gullassent, vix inde abduci poterant, ut placet Homero lib. 9. Odyss. Vide LOTOS.

Loyanium, [Germ. löym.] Brabantia urbs, archigymnasio celeberrima.

Lōxiās, Ἰαξίαι, Apollo dictus est, vel propter obliqua & tortuosa responsa, quæ hujus vates reddebant, quò facilius consultoribus imponerent: vel quòd Apollo id est, Sol, Zodiacū obliquè periret: Ἰαξίαι enim Græcis obliquus est.

Lubecum, Saxonie urbs potens. [Germ. Lübeck.]

Lūcā, [Ἰαξίαι. Ger. Ein Ort in Thüster landtschafft.] Civitas Tuscanā, à qua Lucæ dicitur, qui eam urbem incolunt, vulgò etiam hodie Lucæ. Dicitur à Lucomone Hetruscorum rege. De hac Strab. lib. 5: Luca urbs est ad montes Lunæ incumbētes, ubi plerūq; vicatim habitant; regio tamē viorum probitate floret itaq; robur militare hinc magnum educitur, & equitum multitudo, ex quibus Senatus militares capit ordines.

Lūcānī, Ἰαξίαι, Populi Italiae à Samnitibus oriundi, secundum mare extenfi. Silario fluvio à Pictinīs, Iao à Brutis dirempti: quorum oppida præcipua fuerunt, Vela, Paxillum, & Buxentum, aliaq; nonnulla. Plin. lib. 3. cap. 4. Hor. lib. 2. Serm. Sat. 8: Lucanus an Appulus anceps.

Lūcānūs, Nomen proprium Poetæ, nepotis Senecæ, viri undecunque doctissimi, & gravissimi Tragediarum scriptoris. Hic bellum civile inter Cæsare & Pompejum gravissimo carmine per scriptum. Item Orpheum Tragediam, multaq; alia quæ hodie non extant. Perit incisa iussu Neronis vena, jam Consul designatus: propterea quòd inter eos nominatus esset, qui cum Pisonæ conjurarent. Vide latius vitæ ejus apud Cninium.

Lucana, Vide in APPEL.

Lūcēntiā, Citerioris Hispaniæ urbs, & Romanorum quondā colonia, ut scribit Pomponius Mela, lib. 2.

Lūcētum, Hispaniæ Tarraconensis oppidum à superiore diversum, quòd Ptolem. lib. 2. cap. 6. statuit supra Carthaginem, Occalum versus.

Luceres, sive Lucetius, Tertia pars erat populi Romani tempore Romuli Romani regis. Cōstat enim, autore Livio, receptis jam in urbem Sabinis, populūq; aucto, Romulum omnē populū in tres seceville tribus: quarum una Tancusium appellata est à T. Tatō Sabinorū duce: altera à Romulo Ramensium; tertia Lucetū à Lucero Tuscorū rege (ut refert Varro) qui pugnanti adversus Tatū Romulo suppetias tulit.

Lūcēriā, Ἰαξίαι, urbs Apulix, Aufonium colonia. Plin. libro 5. cap. 11.

Lūcērius, Ἰαξίαι, Ardea rex, qui auxilio fuit Romulo adversus Tatium.

Lucerna, Vna ex primariis sive levis Helvetici urbibus.

Lucettus, Ἰαξίαι, Dicitur esse Iupiter, à luce quā præillare hominibus putabatur. Sic Iuno Lucetia, quòd lucis causā sit, parturientes adjuvans.

Lūciliū, Poetæ vetustissimi nomē, patria Auruncani, qui primus Latinoŕū Satyrā scribere aggressus est. Obiit apud Neapolim anno ætatis suæ quadragesimo sexto, publicoq; funere clatus est. De Lucilio vide Quint. lib. 10, & Horat. lib. 1. Serm. Sat. 4: Hinc omnis pendet Lucilius hocce secutus, &c.

Lūcīnā, pen. prod. [Ἰαξίαι. Ger. Juno die Göttin der Kinder geburt.] Dea, partium præfes: teste Servio, quæ & Iuno dicitur & Diana. Terentius in Andria Iuno Lucina fer opem. Virgilius in Pollione. Cassa fave Lucina, tuas jã regnat Apollo. Atq; hic quidem accipitur pro Diana. Cic. lib. 2. de Nat. deor. Quum Luna à lucēdo nominata sit: eadem est enim Lucina. Itaq; ut apud Græcos Dianam, eamq; Iuferam sic apud nostros Iunonem Lucinam in pariendo invocant: quæ eadem Diana omniyaga dicitur, non à venando, sed quòd in septem numeratur tanquam vagantibus. Dicitur Lucina, quòd partū ferat in lucem. Plin. lib. 16. cap. 44. putat Lucinam dici, quòd oculis præsit & luci. Sunt qui à Iuco deducant, qui Romæ Iunoni facer est in Exquilis. Ovid. li. 2. Fast. Gratiæ Lucine, dedit hec tibi nomina Iuco: Aut quia principiu tu dea lucis habes.

Lūcīfī, Prænomen est Romanis familiare: quòd idcirco illi,

qui primò hoc prænomine fuit appellatus, impositum creditur, quòd prima luce esset natus. Lucius Ostius tempore bellorum civilium patrem suum proscriptum, quem Triumviri ad supplicium perquirebant, latente prodidit, ut ejus bona acciperet. Autor Plutar. Est etiam Lucius piscis nomen: cujus solus Aufonius meminit in Mosella: Lucius obscuras vulva cænoq; lacunas Obsidet hic, nullos mensatur lectus ad usus Fævet humosis olido nitore popinis.

Lūcētīā, [Germ. Ein hauffram Collatin, ein teufel Römisch Weib.] Romane castitatis præcipuum lumen, filia Triopitini Præfecti urbis, & uxor Collatini: quam Sext. Tarquinius, quum precibus exorare non posset vi oppressit: stricte enim gladio in cubiculum iruens mortem minabatur, ni voluntati suæ obsequeretur: addebatq; se cum mortua jugulatum ferunt positurū, ut in foetido adulterio necata diceretur: quibus minis illa petterita, ut infamie suspitione effugeret, expugnari sese passa est. Quo facto convocatis patre, marito, ceterisq; amicis obortis repente lacrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem sub veste occultum habebat, sese statim confodit. Quæ se non pater cū marito & ceteris amicis, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Vide hæc latius apud Livium ad finem lib. 1. ab Urbe. Mart. Ede videbaris, farcor, Lucretia nobis, &c.

Lūcētīlī, pen. cor. Mons fuit in Sabinis: de quo Horat. lib. 1. Carm. Velox Amcenū spē Lucretiē Murat Lyceo Faunus.

Lūcētīus, Poetæ antiquissimus, Cicerone xij. annis natu minor. Scripsit de terū natura libros sex, qui etiā hodie leguntur. Extat honorificū de eo elogium apud Ovidium in Eleg. Carmina sublimis tunc sunt peritura Lucreti, Exitio terras quum dabit una dies.

Lucrinum, Dauniorum est oppidū in Apulia, ut scribit Strabo lib. 6, & Pomponius lib. 2.

Lūcīnūs, pen. prod. Ἰαξίαι, Lacus Campaniæ in sinu Bajano, contra Puteolos, propinquus Averno lacui ad eò, ut in maximis quandoq; tempestatibus conjungi soleant. Dicitur à lucro, ut vulgò creditur, propter multitudinem piscium, qui ibi capiebantur. De istroq; Martialia: Dū modo Lucrino, modo se perennit Averno.

Lūcīatīus, Carulus, Romanus civis fuit, qui primo Punico bello trecentis navibus adversus Pœnos profectus, sexcentas eorum naves cōmēditibus & aliis & oneribus impeditas apud Aegades inter Siciliam, & Africam depulsi, finemque bello imposuit: pacem petentibus hæc condicione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & ceteris insulis inter Italiam, Africamq; decederent, Hispania citra Iberum fluvium abstineret.

Lūcīllūs, Ἰαξίαι, Pœpē, & Ciceronis æqualis: qui in Questura amplissimum populo munus edidit. Prætor Africa obtinuit: Adversus Mithridatem missus, collegam suum Cortā Caledone obsellam liberavit: Cyzicū obsidione solvit: Mithridatis copias sero & fame afflixit, eumq; regno expulsi quem iussu cum Tigrane rege Armeniæ bellum instaurantem magna felicitate superavit. Delicis omnibus affluens, maxime signorum & tabularū amore flagavit. Ingravescente deinde ætate, quum jam delirare cœpisset, tutela ejus M. Lucullo fratri permissa est. Vide Plutarchum in Lucullo. Cic. Acad. 2. in principio.

Lūcīmōnēs, Ἰαξίαι, Olim dicti sunt Tusci quidam: qui, quòd Romulo adversus Sabinos suppetias tulissent, in civitate recepti, Lucretianam tribui nomen fecerunt. Autor Varro.

Lucus Augusti, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vrbis Caprorum, in tractu Hispaniæ Tarraconensis, quam Augusti tum Pom. Mela nominat.

Lūcīa Feroniæ, Oppidum est Tusciæ mediterraneum, non procul à Luca, teste Ptolem. lib. 3. cap. 5.

Lūcīnū, sive potius Leventinum, Britanniæ urbs, Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Lūgdūnum, [Ἰαξίαι. Stephano. Germ. löu.] Emporiū est totius Galliæ Celtiæ longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ Lugdunenŕū dicitur, à L. Manatio Planco, dum Galliæ Comata præflet, conditum in colle supra confluentem Rhodani & Araxi imminente: ubi etiam hodie non obscura antiquæ urbis extant vestigia. Strabo lib. 4. Lugdunū in colle conditum, ubi Arar amnis Rhodano iunissetur, Romano tenetur imperio: ampliori quoq; dignitate virorum secundū Narbonem affluens, quibus usui magno est emporium. Ibi quoq; Romani duces aurum numisma, argentumq; signant. Lugdunū etiam templum fuit communi universæ Galliæ impensa extructum, & Cæsari Augusto consecratum, ea parte ante urbem. ubi amnes confluant: ibiq; ara dignitatis eximia erat, genitum sexaginta titulo insignis: dicitur ibi totidem gentiū simulacris. Hæc Budæus de Ass. Fuit præterea hæc civitas celebribus nundinis insignis, ad quas totius Galliæ populi ad emendum, & vendendum conveniebant: unde etiam hodie locus ille in quo olim situm fuit Lugdunum, Fos